

Патријарх Порфирије: У скромности и смирењу пројављује се благодат Божја и дејствује Његова љубав

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 5. октобра 2024. године на светој Литургију у цркви Свете Тројице у Монтреалу, Канада

Данас смо чули јеванђељску причу у којој отац доводи свог болесног сина тражећи помоћ од ученика и апостола Христових. И ови, трудећи се колико до њих стоји да помогну младићу, не успевају. А онда се појављује и Учитељ, појављује се Господ Христос који је за то време био на гори Тавор, како се описује у претходним стиховима, који се преобразио се на гори Тавор и у светлости нетварној и несагледивој показао пред ученицима и апостолима својим своју божанску светлост, лепоту и љубав у односу на апостоле и на свет.

Ево, сада силази са горе Тавор и види шта се дешава, а онда пита оца који је довео сина у чему је проблем. Овај вели: Ја сам довео сина свог Твојим ученицима и они, иако су се молили, нису успели да му помогну. Господ онда,

на вапај оца, поставља једно обично и неочекивано питање: Верујеш ли да Ја то могу учинити? Верујеш ли да твоме сину има помоћи? Јер ако верујеш Ономе који верује све је могуће. А отац, као што би свако од нас одговорио, каже: Верујем, Господе, помози моме неверју, тј. желим да верујем, хтео бих да верујем, имам потребу за вером, али слаб сам човек и немоћан. Вуку ме бриге и потребе овог света и онда неретко заборављам на Тебе, заборављам на Бога, заборављам на оно што је најпотребније, што је, могли би смо рећи, оно што је једино потребно. Заборављам на то да ми је Бог неопходан и да без Њега не могу ништа, а да са Њим и оно што не могу – могу и оно што не може бити – може бити. Зато овај отац и исповеда: Верујем, Господе, али помози моме неверју, јер мој живот лелуја од слабашне вере до неверја и од неверја ка слабашној вери.

Господ је видео дубину бола, али и скромност и смирење оца болесног детета, његову свест о томе да он није бољи од других и његову самоспознају да му је Бог потребан и да му је потребан ближњи, други човек. Неверје није ништа друго, браћо и сестре, него споља потврђена гордост, самодовољност. Оном који за себе мисли да је бољи од других зато што споља испуњава закон Божји, зато што споља показује милосрђе, редовно иде у храм и испуњава закон Божји – наравно да је и споља потребно испуњавати све, али оно што се мери јесте унутрашње расположење, расположење срца – оном који се узда у своја дела њему Бог није ни потребан. Он од Бога очекује потврду и награду, малтене да се Бог похвали њиме. Међутим, Господ видевши скромност и смирење овог човека и, на крају крајева, чињеницу да трага за помоћи, потврђује да је он свестан да не може сам и да му је потребан Бог, а истовремено исповеда и своју слабашну веру. У тој скромности и том смирењу он формира простор у коме се пројављује благодат Божја и дејствује Његова љубав. Бог исцељује дете које је од младости немо и притом опседнуто нечистим силама – демонским силама. Треба то рећи, јер ми данас водећи рачуна о томе како смо нешто изразили, а не о томе како заиста ствари стоје, не називамо ствари и феномене правим именима. Дакле, важно је да ли си се пристojно изразио, да ли избегавааш да у твојим речима има горчине, а није важно да ли је тачно или истинито оно што си рекао или што сам рекао. Дакле, демонске силе постоје и оне су данас перфидније него икада раније. Имају јагњећу кожу, крију се у лепим изгледима и лепим речима, у дивним манирима. У њиховим изразима и формулацијама нема оштрине, нема горчине, али нема ни истине, а то није ништа друго него присуство демонских сила. Као и у овој причи, док је Господ био одсутан апостоли ништа нису могли да учине, али када се оприсутнио Господ, када је сишао са горе Тавор, када је Његово присуство постало реално, аутоматски се све

мења и болест и немоћ младића ишчезава.

Да, и ми, браћо и сестре, могли бисмо са овим оцем рећи: Верујем, Господе, помози моме неверју, јер смо слаби. Потребна је вера, браћо и сестре, али и истрајност. Господ на питање апостола: Зашто ми нисмо могли да учинимо оно што си Ти учинио, вели: Овај род (нечиста сила, сила болести, сила одсуства здравља – јер смо ми рођени здрави и духом и телом, а болест није ништа друго до одсуство здравља и погрешна употреба наших потенцијала, боље рећи злоупотреба) се изгони постом и молитвом! То је израз наше вере, вере као поверење у Бога, а не као свести о томе да тамо негде далеко постоји нека безлична сила која управља светом, сила која нам суди и која нас осуђује због наших промашаја и наших грехова. Не, браћо и сестре, него вера као поверење у љубав Божју, у то да је Он уз нас, да је са нама уз наше немоћи и слабости, као што је присутан у нашим успонима, радостима и успесима; поверење у то да нас Бог воли и да нас не оставља, јер Он то сам сведочи својим крстом. Распиње се за нас и васкрсава ради нас васкрсавајући и нас са собом; поверење у то да Бог боље од нас зна шта је за нас добро, браћо и сестре, који је пут спасоносан за сваког од нас, да ли је лаган и широк пут или узак и трновит. За сваког је пут посебан. Зато не треба поредити себе са другима, него поредити себе са онаквим какве Бог од нас хоће да будемо.

Дакле, молитва и пост су израз поверења. У томе треба бити истрајан и зато, по благослову свештеника и молитвом и постом као изразом наше вере, треба призивати благодат Божју да делује са нама, уместо нас, пре нас и после нас. Ми, браћо и сестре, верујемо и Господе, помози нашем неверју! Наша вера јесте вера светосавска, вера православна, она вера коју су проповедали на овом континенту владика Николај, Свети Севастијан и многи светитељи из нашег рода, као из рода свих православних народа. Наша вера нас чини да смо једно и јединствени међусобно, да смо припадници Свете, Светосавске, Српске Православне Цркве, да нас та вера чини једно у врлини, а не у злу, али исто тако, та вера у Христа, та вера православна, чини да смо једно и са браћом Русима, Румунима, Грцима, Бугарима, са сваким народом православним, али и са сваким појединцем који потиче из било ког народа који је крштен православно у име Оца и Сина и Светог Духа.

Зато нека би Господ дао, браћо и сестре, да се печатом Светог Саве увек сабирамо у православним храмовима, као што смо данас сабрани у овом, заиста још једампут морам рећи, предивном храму. Одавно нисам, браћо и сестре, а то је дар Божји, осећао такву топлину и такво умиљење као под

сводовима овог храма, који није ништа друго него парче Царства небеског, а али и парче и део наше Отаџбине. То је дар Божји, али и дар Ваше љубави. Нека би Господ дао да увек, сабирајући се овде и свугде где се служи света Литургија, славимо Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова, амин.

spc.rs